

Jsem společenský typ, tvrdí herec Martin Stránský

Plzeňský deník, 13. 3. 1999

autor: Olga Čermáková

Člen činohry Divadla J. K. Tyla v Plzni Martin Stránský pochází z herecké rodiny. Jeho otec je ředitelem divadla v Jihlavě. Po absolvování divadelní fakulty múzických umění nastoupil Martin do plzeňského angažmá. Kromě práce našel v Plzni i spřízněnou duši a jeho přátelský vztah s kolegyní z divadla Bárou Munzarovou trvá již tři roky. Mladý herec byl dalším hostem, který přijal pozvání na večeři do restaurace U Salzmannů v Plzni.

Jaký je váš vztah k jídlu?

Veskrze kladný. Vycházíme spolu velmi dobře. I když vaření není zrovna moje hobby. Co dokážu uvařit, to jsou špagety, vajíčka na každý způsob, protože je miluju v jakékoliv podobě, umím ohřát párky, uvařit čaj a kafe.

Když se zeptám na vaše nejoblíbenější jídlo?

Mám rád téměř všechno, co mi uvaří maminka. Nejvíc si pochutnám na smetanových omáčkách, a pak máme takový rodinný recept. Jsou to železné halušky a ty si vždycky vydupu, když se po několika měsících dostanu domů do Jihlavy. Jsou to bramborové halušky na cibulce a je to moc velká dobrota.

Pocházíte z Jihlavy, jak jste se dostal do Plzně?

Z Jihlavy jsem odešel studovat DAMU do Prahy a po škole jsem nastoupil přímo do Divadla J. K. Tyla v Plzni. Takže úplně jednoduchá cesta.

Chtěl jste být od malička hercem?

Máme to v rodině, takže jsem vlastně o jiném zaměstnání ani nepřemýšlel. Otec je ředitelem divadla v Jihlavě a o divadle se u nás mluvilo, do divadla jsem chodil, a když jsem se rozhodoval, co budu dělat, zvítězilo prostě divadlo.

Co vám vaří vaše partnerka Bára Munzarová?

Bára je výborná kuchařka a neustále se zlepšuje. Držíme spolu takovou pseudodietku, takže jíme hodně kuřecí maso na všechny možné způsoby.

Kdo u vás obstarává nákupy?

Většinou Baruška, ale když není zbylí, vyrazím na nákupy já. Samotné nakupování mě neštve, ale nejsem frontový typ. Strašně nerad se tlačím, a pokud je někde víc lidí, otáčím se na podpatku a odcházím. Nemám rád, když mi někdo dýchá na krk.

S Bárou hrajete v divadle, žijete spolu, nemáte už ponorkovou nemoc?

Zatím ne, jsme spolu tři roky a ponorka zatím nefunguje.

Co nového připravujete v divadle?

Rovněma nohama jsem spadnul do zkoušené hry Spor aneb Dotyky a spojení. Je uváděna jako experiment. V rádiu jsem dělal po dlouhé době detektivku s Mirkem Buriánkem a mezitím jsem měl nějaký dabing v Praze.

Někteří herci účinkování v reklamě odsuzují. Co si o tom myslíte?

Myslím si, že nemám stejný názor. Nedávno jsem dostal nabídku natočit reklamu, ale z časových

důvodů se záměr neuskutečnil.

Povězte mi, jaký jste divák?

Odmalička mne baví naučné a vzdělávací pořady, nekoukám na jazykové kursy, ale pokud běží nějaký dokument, rád se podívám. To jsou věci, které mne baví.

Na čem jste byl naposledy v kině?

Byl jsem na filmu Zaříkávač koní. Především se mi líbila kniha, a tak jsem byl zvědavý na filmovou podobu. Nezklamala mne.

Co děláte, když máte volno?

Relaxuji tak, že se koukám třeba na televizi, nebo sportuju. Momentálně mne baví hokej.

Máte nějaké přání, roli, kterou byste si rád zahrál?

Já o tom takhle nepřemýšlím. Jsem šťastný a vděčný, že mohu v Plzni hrát.

Pokud spolu nehrajete, dá Bára na vaše rady?

Vzájemně se snažíme si pomáhat a radit si. Pochopitelně se doma o divadle bavíme. Když se sejdeme u Bářiných nebo mých rodičů, samozřejmě téma divadlo převládá. Občas s panem Munzarem zabrousíme na létání, ale pak stejně skončíme u divadla.

Někteří vaši vrstevníci zůstávají raději v Praze na volné noze, než aby šli na oblast. Co vy na to?

Psychicky bych asi nevydržel čekat u telefonu, až mi někdo dá příležitost. Asi nemám žaludek na to, abych se modlil, aby přišla nějaká příležitost a mohl jsem si zaplatit třeba nájem. Vnitřně na to nemám, ačkoliv si myslím, že jsem celkem normální.

Jste pověřivý?

Do určité míry ano. Samozřejmě si nedám boty na stůl. Málokdy, jen když je to nutné, na sobě nechám přišít knoflík, což se nemá, aby se nám nezašila paměť. Ale žádné rituály nemám.

Měl už jste pořádné okno při představení?

Jedno, a to bylo ještě ve škole. A mám pocit, že by tehdy zasklilo celou Kotvu v Praze. Hostovali jsme v Divadle Labyrint v představení Svíčka. (pozn. Tak kdo nám z názvů dělá holubník? Komu vděčíme za „svíčkovou“ na jídelním lístku? Přímo oknu v Kotvě, či jeho samotnému "majiteli" /rozuměj Stráňovi/, nebo tiskařskému šotkovi? © Ale v pohodě, já se s tím porvu, a pak poreferuji.) Byla scéna, kdy jsem klečel na zemi se svojí partnerkou a mluvilo se tam o různých partiích a mně vypadl nejen text, ale i gesta. Za boha jsem si nemohl vzpomenout. Nakonec mi hodila laso partnerka, ale pocit to byl příšerný.

Zavzpomínejte na školní léta, na koho nejvíc vzpomínáte?

Například na Petra Čepka, na Věru Galatíkovou, která nám moc pomáhala, na pana Spáčila a na další.

Kdo je váš herecký vzor?

Není to tak jednoznačné, ale mám rád například Al Pacina, nebo Paula Newmana a další.

Co vás dokáže pěkně otrávit?

Občas mne štve lhostejnost, se kterou se setkávám na ulici. Uvítal bych víc pozitivních událostí, ale to je asi všeobecný jev.

Máte nějakou svoji oblíbenou hospůdku?

Mám a do hospůdky si zajdu rád. Jsem takový společenský typ.

pro www.martinstransky.wz.cz přepsala: mirmel